

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

mai 2025 nr 115

SÕNA

Jumal on üles läinud
rõõmuhõisete saatel,
Issand on üles läinud
pasunahäälega. Ps

47,6

MÕTE

*Kristuse maapealne teenistus lõppes
tema taevaminekuga - püha, mida
me tähistame ristineljapäeval ehk
taevaminemispühal.*

*Kristus küll lahkus meile tuntud
maailmast, kuid see pole lõplik
lahkumine. Oma töö jätkamise
usaldas ta kogudusele. Selle üle
peaksime ka meie ikka ja jälle
rõõmustama. Ja Kristus töötas siiski
ka meie juures olla, et siis aegade
lõpul võiksime taaskohtuda kõige
lõpuleviimises ja täiusele jõudmisel.
Rõõmustage!*

PALVE

Jumal! Sinu Poeg Jeesus
Kristus on üles läinud
taevasse! Luba meil
tunda, et ta on ka siin
meie juures. Aamen

EESTI TEOLOOGE - VOLDEMAR RAKLES

Voldemar Rakles, sündis 8 juunil 1898 ja teenis
Avispea kogudust aastatel 1950-1957. Oma
iseloomult oli Rakles, keda kohalikud ka lihtsalt
pastor Volliks kutsusid, nii Jumala laps kui
kirglik looduseuurija.

Nooruses huvitasid Raklest looduslikud kivid.
Avispeal teenides sai traditsiooniks, et
Tarkusepäeval, 1 septembril koguti kokku kõik
kohalikud lapsed, nii väiksemad ning suured ja
nende vanemad, et siis kirikuõpetajaga ühiselt
kivisid uurima minna. Sellised väikesed matkad
pidid arendama laste huvi ja armastust looduse
vastu juba varases eas.

Oma tagasihoidliku loomuga hoidis õpetaja
Voldemar Rakles väga koguduse aktiivseid
liikmeid ja trööstis neid, keda vaja. Oma ametis
lähtus Rakles alati ühistegevusest. Käidi koos
pühapäevastel jumalateenistustel, reede õhtuti
toimused piiblitunnid. Ergutati ka kiriku
muusika- ja majanduselu.

Annetusekarp kinnitati koguduse seinale ja ära
jäid iganädalased korjandused
jumalateenistuste ajal. Ta pidas oluliseks
koguduse ühist palve- ning õpiosadust ja
õpetas koguduses teadlikult liikmeid lugema ja
hindama kõiki Vana Testamendi raamatuid.
Olles lõpetanud Tallinna Kunsttööstuskooli
huvitus Rakles veel õlimaalist, kivide
värvimisest, astronoomiast ning
loodusfotograafiast. Mis aga tema ellu kindlalt
jäi, oli usk Jeesuse lunastustöösse. 1952
septembri 14 kuupäeval mainib ta oma
päevikus järgmist: "Pea end küll
tagasihoidlikuks meheks, kuid minu elu
ülesanne on kõneleda Jeesuse päästest kõigile
neile, kes sedakuulata soovivad ja igatsevad.
Elas Jeesus ju kordumatu elu ja minus on
tohtu soov seda jagada."

Millalgi 1950 aastatel asus Rakles alaliselt
Virumaale elama, olles väga lummatud siinsetest
loodusmaastikest. Ta liikus ja jalutas palju ning
1951 aastat kuni elu lõpuni tegi katset
õlimaaliga, kuid katsetusteks need paraku jäidki.

Voldemar Rakles hukkus traagiliselt 4 juunil 1968
aastal ja tema rahupaik asub tänaseni Simuna
kalmistul.

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval
algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

KARIN-KRISTEL HANSSON. VASTASMÕJUD

III peatükk

Tol hetkel, kui Lauri tuppä astus, oleks võinud ta pilgust kõike ja samas mitte midagi välja lugeda. Vahur ütles:

“Tere, Lauri! Näe, me su isaga ajasime siin veidi juttu.” Noormees aga ei näinud külalisest vähemalt esialgu väljagi tegevast. Herbert vaatas oma kasupoega, lasi pea norgu ja hakkas siis kiiresti enda ette rääkima: “Seda et, poeg, see on minu kolleeg Vahur Pihlakas. Ta tuli lihtsalt korraks läbi.” Lauri ei lausunud ikka veel sõnagi. Ta heitis jope sinna samasse diivanile ja vaatas oma kasuisa sellise näoga nagu näeks ta teda esimest korda. Siis pani ta käed puusa ja küsis täismehe häälel:

“Kas keegi seletaks mulle, mis siin toimub? Paps, miks sa oma külalisele kohvi ei paku? Mis kombed need sellised on?”

“Ah jah, pidingi just seda juurde tegema minema. No et see pidu pidi ka eile nii pikale minema!” Herbert põgenes kardina taha köögi poolele.

Vahur Pihlakas küsis:

“Kuidas sa temaga hakkama saad, kui tal kogu aeg pohmell on?”

Noormees lõi tüdinult käega ja istus:

“Ah, ma olen juba harjunud, kas teate. Vahel on väga raske täiskasvanud mehele emmet mängida, aga sellega kohaneb. Kõigege kohaneb.”

“Ja sa ei ole mõelnud, et midagi saaks teha paremini? Kasvõi isa pärast?”

Nüüd vaatas Lauri Vahur Pihlakale esimest korda tõsiselt otsa. Kunstnik pani tähele, et noormehel olid harukordselt ilusad ookeani värvi silmad. Nüüd need tumenesid, kui ta külalisele otsa vaatas:

“Teate Vahur, neid targutajaid on siia liiga palju viimasel ajal siginenud. Naabrinaine Milde käib ka igal õhtul läbi. Pakub kolme liitri purgiga kitsepiima. Küsib, et kuidas Herbertil on ja kas ta minust tõesti hoolib ja nii edasi. Aga teate, mina ei tea, mis mina pean sellele vanaprouale vastama? Mida ma talle ütlesin, ah? Et vaadake, armas proua, paraku on minu isa paadunud alkohoolik, kes halvematel päevadel pintsliitki käes ei suuda hoida. Et suur kunstnik, loomeinimene, raiskab vaid oma päevi nagu poleks homset kunagi tulemas. Härra Vahur, milles mina siin süüdi olen? Ta on mul siiski ainuke persoon siin rāpases maailmas, keda ma pean isaks nimetama. Tõsi, alati ma seda ei tee, aga ta on mu päris oma inimene.”

Vahur vaatas maha ja siis uuesti Laurile otsa:

“Kuule, aga äkki räägiks õpetaja Ploompuuga? Äkki oskab tema nõu anda? Elab ju teine siit vaid sada meetrit eemal?”

“Ei, mina kirikuõpetajaga küll kõnelema ei lähe. Häbi on nagu ja polegi ju õieti midagi rääkida.”

“Arvad?”

“Jah, arvan küll. Kui Herbert tahab, mingi siis ja rääkigu ise.”

Lauri kasuisa astus kandikuga, millel olid kohvitassid väikesesse tuppä ja asetas selle siis lauale. Ta jäi seisma ja ei osanud äkki oma üleliigseks muutunud käsi kuhugi panna. Tegelikult need käed ei olnud siiski üleliigsed. Herbert vaatas oma kasupojale otsa. Ta manas näo kurjaks ja käratas:

“Noh, poiss! Mis sa siin passid ja kuulad täiskasvanute juttu? Marss, köögi laua taha õppima! Mis siis, et praegu on koolivaheaeg. Ma pean sinust ikka inimese kasvatama!”

“Mhmm, jäta paps! Seda juttu olen ma juba sada korda kuulnud. Ja luba mainida, kuhu jääb siis sinu kõrgesti kiidetud lõimumise jutt, et erinevatest põlvkondadest inimesed peavad rääkima ja veel kord rääkima?”

“Vait poiss! Siin olen mina veel majas peremees!”

Lauri taandus köögi poolele. Taaskord tundis Vahur Pihlakas seda ebamääraast ebamugavustunnet, mis valdas teda juba sellesse korterisse tulles. Järjest enam mõistis ta, et nii Herberti kui Lauri läbisaamises oli midagi väga korrast ära. See kurvastas ühteaegu ja pani ka endalt küsimusi esitama. Kunstniku ja katsetajana ei olnud Herbert ju ometi veel nii vana, et end korralikult kätte võtta, korter puhtaks kasida, korralikud rõivad selga panna ja normaalseks inimeseks hakata. Vahur mõtles selle üle veidi ja jõudis selgusele, et lihtsalt Lauriga rääkimisega pole siin midagi head ära teha. Inimesed on ju erinevad ja kes on tema, Vahur Pihlakas, et kellelegi öelda, kuidas teised elama peavad. Suurem jagu psühholooge ja psühhiaatreid oskasid seda temast kindlasti paremini. Värisevate kätega võttis kunstnik kandikult kohvitassi ja rüüpas. Võehh, kohviks seda jooki küll nimetada ei saanud. Herbert vaatas ukse juures Vahurile otsa. Miski temas soovis, et Pihlaka peremees minekut teeks, ära läheks. Pärast mõningast vaikimist hakkas Herbert jälle rääkima. Ta tegi seda väga kiiresti. Sõnad lausa paiskusid ta huultelt:

“Vahur, see läks nüüd küll natuke pahasti. Sa tulid ütle mata halval ajal. Ma ei ole end varahommikust saati hästi tundnud ja nagu ma eelnevalt ütlesin, et minu kasupoeg nende teiste kõrval lausa kukupai on, siis nii ma ka mõtlen. Sõna-sõnalt. Vaata, seda pimedat Holgerit või seda Ummelase poissi, kes end ise surnuks sõitis. Tuul on neil kahe kõrva vahel ja mõistust vähem, kui kartulimardikal vagudes. Sina ei mõista Vahur, aga mina mõistan. Elu läheb järjest keerulisemaks ja mitte keegi ei küsi, kuidas mul poisiga tegelikult läheb?”

“Aga Herbert, mina ju küsingi.”

Herberti silmad hakkasid sädemeid pilduma:

“Kasi mu korterist välja, Vahur Pihlakas! Välja!”

Kunstnikuhärra Vahur tõusis väga aeglaselt sellelt määrdu nud diivanilt. Ohkas ja läinud ta oligi.

Järgneb...

PIIBLIVÕTI

Füüsal ehk Inkamari

Füüsal e Inkamari oli Piibli rahvastele teada, tuntud juba Babüloonia aegadest. Tegemist on maavitsaliste perekonda kuuluva taimega, mida maailmas teatakse olevat üle 80 liigi. Tuntumad neist on harilik füüsal, mehhiko füüsal ja peruu füüsal. Taime kodumaaks peetakse lähistroopilisi alasid, kuid tänapäeval kasvatatakse hariliku füüsali ka Eestis, seda eriti soojemate suvede korral. Välimuselt meenutab harilik inkamari kirsstomatit ja tomat õigupoolest selle taime sugulane ka on. Erinevuseks on siiski, et füüsali vilju ümbritseb nii nimetatud paberit meenutav “latern”. Noorena on see tumeroheline, taime kuivades aga kolletub. Füüsali kasvatatakse nii ilu, kui tervisetaimena. Küps vili on botaaniliselt hele või tumekollast värvi mari, sisaldades rohkelt magneesiumi, C- ja E grupi vitamiine ning kroomi.

Küpseid marju kasutatakse kookide, tortide ja mitmesuguste küpsetiste kaunistamiseks.

Elada võib kahte moodi: Üks on nõnda, justkui poleks miski ime. Teine on see, et kõik meid ümbritsev on imeline.

Albert Einstein